

Tal dia
com
avui fa...

1
any

“No és delictiu”

El president d'ERC i exvicepresident del govern, Oriol Junqueras, declara al Tribunal Suprem: “Res del que hem fet és delictiu.”

10
anys

Pugna amb Montilla

L'executiva del PSC es reuneix avui mentre Ernest Maragall insisteix a qüestionar el tripartit. ERC i ICV expressen el seu malestar.

20
anys

Reacció desigual

Després de l'aliança global de Telefónica amb el Banc Bilbao Biscaia Argentària, la reacció dels inversors borsaris és desigual.

Full de ruta

Germà Capdevila

Una llengua que brilla

Sempre ens queixem que les administracions van tard pel que fa a l'evolució tecnològica i els canvis socials que provoquen. Per exemple, el català va tard en el món dels *youtubers* i els *influencers*. Ara el tema estel·lar és el dels assistents de veu i els altaveus intel·ligents. Hom diu que en només dos anys seran la tecnologia dominant en les interaccions entre humans i màquines. Per això cal celebrar que aquest cop hi hagi una voluntat activa per part de la Generalitat de Catalunya per tal que la llengua i la cultura catalanes no es quedin enrere. La direcció general de Política Lingüística va celebrar una jornada sobre el tema a Barcelona, amb especialistes de l'àmbit públic i privat. En un entorn com el de les noves tecnologies, on tot és argot tècnic, neologismes i manlleus de l'anglès, de sobte un dels ponents, en Xavier Fisa, va fer servir amb tota naturalitat el verb primfilar. Va ser

La llengua reclama el paper nuclear que té en tota societat o grup humà

com una espurna que va provocar un bot al cor. Em va fer recordar quan un grup de somiatruites vam crear a començaments de la dècada passada la primera revista catalana per a dispositius mòbils i la vam batejar *Esguard*.

Vaig comentar-ho al moment amb Màrius Serra per missatgeria instantània (visca la tecnologia!). Ell sortia de la presentació a l'IEC de la digitalització de les obres completes de Pompeu Fabra. M'explica que Anna Pineda, de la Sorbona, ha dit “com suara ha dit la professora Cabré...”. Suara i primfilar. No vaig poder evitar pensar que en dos entorns tan diversos, el formal i l'íngid de l'acadèmia i l'informal i líquid de les noves tecnologies, la llengua brillava per igual, reclamant el paper nuclear en tota societat o grup humà. Aquesta anècdota sense importància em va tornar l'optimisme, després del regust amarg que em va deixar la manipulació barroera de les paraules de l'alcaldessa de Vic al Parlament, que només es poden malinterpretar des de la mala fe o des d'una intencionalitat política desproveïda d'ètica.

Tribuna

David Alvarado. Polític, periodista i consultor internacional. @dalvaou.

No rebutgin ‘Hespaña’

En ple segle XXI no deixa de sorprendre la vigència i actualitat de l'intel·lectual gallec Alfonso Rodríguez Castelao. En la seva obra *Sempre en Galiza*, publicada a Buenos Aires el 1944, el ministre sense cartera de la República a l'exili, metge, escriptor i artista, ja indica que “la qüestió catalana –com la basca i la gallega– no és un delictiu que hagi de reprimir-se, ni una malaltia que pugui curar-se”. Castelao sostenia que “els patriotes catalans, bascos i gallecs som ultratjats diàriament”. “Combatien els bascos per reaccionaris, els gallecs per reaccionaris, els catalans per reaccionaris. I a tot això, les esquerres i el mateix proletariat servien i seguien la hipòcrita i pèrfida acusació dels centralistes.” “L'Espanya castellana (...) es va entestar a considerar Catalunya, Euskadi i Galícia com països retrògrads. No es donaria res més risible si no existís un exèrcit regular i la Guàrdia Civil per defensar aquesta hipocresia, aquesta ficció, aquesta falsedat.”

LA INTRODUCCIÓ de l'obra comprèn tex-

tos que el 1935 Castelao va remetre a la revista *A Nosa Terra* des de Badajoz, la primera part va ser escrita entre València i Barcelona, el 1937, i la resta, a Nova York i Buenos Aires, de 1940 a 1943. “La ceguesa dels *hespañoles* és mal que no té cura, perquè és ceguesa voluntària. Tanquen els ulls per no veure-hi.” “Estic convençut de la falsedat de tots aquells que, anomenant-se demòcrates, no renuncien a manar a *Hespaña* des de Madrid.” “Només mentre es concedeixin autonomies com a últim recurs de conciliació, la democràcia espanyola (...) seguirà sent tapadora d'un absolutisme polític, cultural i econòmic.” Castelao manté avui dia intacte el seu predicament, i no només entre nacionalistes, sinó també entre el gruix de socialistes i excomunists, i fins i tot sectors de la dreita galleguista, si bé el nostre país es manté al marge dels grans debats, sent flagrant el seguidisme i apocament de les elits galaiques.

TOT I AIXÒ, NO ÉS MENYS constant la nostra tensió estructural amb el centralisme madrileny, la nostra particular vi-

sió nacional i predisposició per empatitzar amb causes com la catalana, que hauriem de fer nostra, des de l'emoció i la raó. “No hi ha una altra manera d'assegurar la democràcia a Espanya que dividint la sobirania de l'Estat”, indicava Castelao. És de lamentar el desconeixement, i prejudicis, que alguns esperits alberguen cap a Catalunya, si bé és cert que sense estratègia de comunicació en els nostres països, s'ha deixat el terreny lliure a propagandistes i malastrucs de l'apocalipsi, esquivat el potencial d'una adequada divulgació i pedagogia en l'opinió pública de les altres nacions ibèriques.

CASTELAO AFIRMAVA la necessitat de reinventar l'Estat, “*Hespaña*”, com deia, amb una H per marcar la diferència entre l'Espanya (oficial), refractària al canvi i obcecada a negar la seva diversitat, i l'*Hespaña* (del futur), la de la radicalitat democràtica. “El problema de les nacionalitats espanyoles existeix i s'ha de resoldre. Desconèixer-lo, ajornar-lo, menysprear-lo o ofegar-lo és jugar als perills”. No ens rebutgin.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

L'especulació immobiliària

■ L'especulació immobiliària és el preludi de les crisis. Els governs hi cerquen tota mena de solucions, excepte la que seria efectiva: “un canvi de sistema impositiu”. Els impostos actuals tenen tota mena de defectes, castiguen el treball, el consum, l'estalvi, les inversions, tot el que significa producció.

En canvi els rendistes, els grans propietaris de terra, sobretot de les grans ciutats, que consumeixen sense produir res, s'emporten la part del lleó de la producció. El sistema impositiu racional és el que regeix en països amb poc atur i bons salaris com Nova Zelanda, Singapur, Hong Kong, entre altres.

MARTÍ GUERRERO
L'Hospitalet de Llobregat (Barcelona)

Ciclistes de negre

■ La moda ens fa fer bes-tieses, però ara en podeu veure, per les nostres carreteres, una de nova, absurda i suïcida: els ciclistes amb mallots negres (i com és normal, sense llums). No entenc que a qualsevol conductor se'l pugui denunciar per sortir un moment del vehicle sense l'armilla reflectora, i en canvi un ciclista es pugui passar hores per les carreteres sense cap distintiu, no ja reflector, sinó mínimament visible.

No seria lògica una normativa de trànsit que equipari la seva obligació de visibilitat amb la de la resta dels usuaris de les carreteres? Si una bicicleta és un vehicle, segons el Codi de Circulació, per què no compleix les seves obligacions (casc, llums, assegurança...) com els altres, no més té drets. Ja sé que no

és políticament correcte criticar els ciclistes, presumptes salvadors del medi ambient, però podem afegir ara aquesta nova tendència a les ja conegudes (no aturar-se als semàfors, anar per les voreres o en contra direcció, sense llums, menyspreant els carrils bici...) Ah! I soc ciclista i amant de la bici, però sempre amb mallot groc o vermell. I també reconec les imprudències d'alguns conductors avançant bicicletes per centímetres, però penso que el col·lectiu ciclista té molts deures per complir, a més de reclamar.

GABRIEL FLETA
Torroella de Montgrí i l'Estartit
(Baix Empordà)

Tenim un president que no ens mereixem

■ El temps passa de pressa. Ja fa alguns mesos que

volia escriure aquestes lletres; no ho havia fet. Tant és així, que dues persones se'm van avançar en aquesta mateixa secció. Dues alegries. No són moltes, però millor que cap.

Finalment, a La República (núm. 89), aquesta bellíssima i culta persona que és el conseller exiliat Lluís Puig Gordi dedica un escrit al Molt Honorable President (*El 131è, el de la Cultura*) en el qual queda dit tot el que se li ha de reconèixer. Us encareixo que llegiu l'article i el divulgueu.

Jo no hi puc afegir res més que el meu agraïment al seu sacrifici, al seu talent, la seva mestria en administrar la interinitat i el seu amor, tan útil, al servei de Catalunya, a l'home del poble, al servei del poble: Molt Honorable President Quim Torra.

JORDI JANUÉ I ARRÓ
Barcelona